

Amb
la tribu

La pitjor mare del món

Anna Manso

El petit de tres

El veig entrar a l'habitació que comparteixo amb el pare de les criatures, feliç, rialler, amb ganes de jugar. Es llança sobre el llit i oblida que allò no bota, que el pressupost no té ganes de disminuir per culpa de la compra d'un nou somier, que ja li hem dit mil cops que allò no és el circ. Però tant és. Ni el pare de les criatures ni jo li diem res perquè ara mateix ell és l'únic dels menors d'edat a càrrec (MEC) que té unes ganes extremes de riure i jugar amb nosaltres. I això és molt més important i valuós que un somier nou. O gairebé.

Envasat al buit

Llueix el plomall de cabells punxeguts que se li formen al remolí, rebels i persistents i, en contemplar-lo, entenedrida, se m'acut que podria envasar-lo al buit, o liofilitzar-lo o congelar-lo. Perquè de sobte he començat a sentir un "tic-tac" esfereïdor. No és el "tic-tac" de Pablo Iglesias. No és el "tic-tac" que senten algunes dones quan s'acosten a determinada edat i encara no tenen fills. Ni el "tic-tac" d'alguns homes que pensen més sovint del que els dona la gana admetre en la possibilitat de tenir descendència. No, és un "tic-tac" matemàtic, que m'anuncia que el petit de tres té deu anys i que, *ergo*, li queden dotze mesos, potser vint-i-quatre, de joiosa convivència amb els seus progenitors. Caguntot.

Això no vol dir que a partir de llavors passi a ser *Alien, el tercer passatger* (sí, ja sé que era el vuitè, però jo no tinc vuit MEC). Però és molt probable que deixi d'apuntar-se a les

BON DIA! El petit dels tres MEC de la pitjor mare és l'únic que encara no ha arribat a l'adolescència i es diverteix amb els pares. GETTY

Ara mateix ell és l'únic dels MEC que té ganes de riure i jugar amb nosaltres

meves propostes de sortida per Collserola, mitja centèsima de segon després que l'hi formuli. Sé que sospirarà, que abans de dir-me res rodolarà pel sofà, com si el contacte de la seva pell amb la tapisseria fos la seva autèntica font d'energia, que en lloc de fer un bot s'alçarà a poc a poc, i que llavors, en la millor de les ocasions, m'hi acompanyarà. Que quan servidora torni a enganxar un virus idiota, a ell ja no se li acudirà sopar al costat del meu llit, assegut en un tamboret, improvisant una

taula amb un altre tamboret, mentre juguem a la cadena de paraules i ell riu quan en lloc de dir una paraula es tira un pet. Ni anirà per casa exclamant que aquell ha sigut el millor sopar que ha viscut "en molt i molt de temps!" "El millor sopar!" I encara estaré prou satisfeta si en aquelles circumstàncies em porta una torrada i no me l'ha salat més del compte. O m'hi ha tirat pebre.

Joan

I llavors, quan estic a punt de lligar-lo en forma de farcell per iniciar un correcte envasat al buit, recordo el J. És un dels meus nebots i també el petit de tres. I el record em tranquil·litza perquè el J. va seguir acompanyant els seus pares en viatges i sortides fins fa ben poc. D'acord, ja no saltironava ni s'estimbava cada dos per tres, ni s'electrocutava amb les tanques pel bestiar quan oblidava que estaven electrificades, ni altres coses igual de gracioses que feia quan era petit. Però quan obria la boca no deia gaires penjaments, o cap. I jugava sense problemes amb els seus cosins, fins i tot amb el meu MEC número 3, amb el qual es porta vuit anys. I fins i tot xerrava amb la seva tieta sobre llibres i diaris i altres temes interessants.

I pensant en tot això em calmo i oblidó el cordill, l'envasat al buit, la crionització i altres mesures extremes. I recordo que m'he jurat sempre que mai convertiria els MEC en uns bonsais. Que creixi, doncs, i *alea jacta est*. Però si s'assembla al model del seu cosí, doncs, ehem, molt millor.

Anna Manso és mare, escriptora i guionista

L'explorador reprimat

Jaume Funes

Jugant a fer de conseller

Acompanyava la setmana passada l'amic Carles Capdevila en la presentació del seu llibre *Educar millor* i em va posar davant la tessitura de convertir-me en conseller d'Ensenyament i identificar les mesures que prendria. No m'imagino competent per desenvolupar el càrrec (menys encara si no es torna a dir d'Educació) però vaig pensar què faria després de tants anys de maltractament de l'escola.

Primer de tot canviaria l'orientació dels recursos i els esforços. La prioritat han de ser les escoles de barri, aquelles que tenen un alumnat que majoritàriament porta

deu anys de recessió, que segueix privat d'oportunitats educatives i pateix escoles empobrides que fan el que poden. Als infants de les famílies i barris amb recursos no els passa gran cosa si la seva escola en té una mica menys. Primer les escoles de barri, escoles de comunitat, escoles suportades amb una bona política local.

El més urgent continua sent l'educació infantil, cuidar de manera especial la petita infància. Necessitem una oferta diversificada i flexible d'educació de 0 a 3 anys que sigui veritablement universal. Una proposta amb diversitat de suports familiars (mares i pares que puguin

exercir la seva parentalitat) i diversitat d'espais educatius (on descobrir el món i conviure).

Arraconar la preocupació pel currículum facilitaria i estimularia el naixement de l'escola nova de la societat digital, globalitzada, interactiva i mestissa. Faria que el que ara poden fer els jesuïtes ho puguin fer (amb més compromís social) els molts equips innovadors que existeixen en l'educació pública. Innovació radical (d'objectius, didàctica, organitzativa, compensadora) arreu.

Esmerçaria esforços a prestigiar la professió docent com una de les més ne-

cessàries de la societat. I engegaria un pla urgent de reconversió i de suport de mestres i professors. Hi ha una greu crisi de docència, que es fa insuportable a l'ESO i amb els adolescents, acompanyada d'una esquizofrènia de les demandes de les famílies i l'administració sobre què cal fer a les escoles. Aclarim què volem que facin i, després, transformem els professionals perquè siguin els educadors que els infants i l'escola d'avui i de demà necessiten. I molt més... però ni sóc la consellera ni penso com ella.

Jaume Funes és psicòleg i educador